

IVAN DEVČIĆ

DRAGUTIN BABIĆ, LEGENDARNI ŽUPNIK JABLANAČKI (1926. - 1996.)

Ivan Devčić
Visoka bogoslovska škola
HR 51000 Rijeka

UDK:282:929 Babić, D.
Ur.: 1996-04-16

U utorak 27. veljače, nakon kratke bolesti, napustio je zauvijek svoj Jablanac i svoje Podgorje pop Drago Babić. Ako je drugi svijet i život, u što je kao kršćanin i svećenik čvrsto vjerovao, nešto posve novo, posve drukčije od svega ovdašnjega, "novo nebo i nova zemlja", kako kaže sv. pisac, onda to za Babića - koji se, bijen suncem i burom, četrdeset i tri godine, sit i gladan, hranjen i pojen sa škrtoga podgorskog kamena, verao po velebitskim gudurama - može biti samo ravnica i polje rodno svim Božjim darovima. Ali poznavajući njegovu zaljubljenost u kamenu ljepotu Velebita, koji se ogleda u moru kao u velikom ogledalu, i znajući njegovu naviklost na fujuk bure kao na jutarnje umivanje, u onom svijetu zacijelo neće biti posve zadovoljan ako u njemu ne nađe svog Jablanca, Starigrada, Prizne, Stinice i ostalih podgorskih gradića i selaca zalijepljenih na strmju velebitsku hrid, u vječnom strahu da se ne odlijepe i padnu u more, i ako ondje ne bude sivog kamenjara s dolinicama i proplancima plodne zemlje, malo vriska i pčela, a o buri, suncu i moru da se i ne govori.

Iznenadio nas je pop Drago. Tko je poznavao njegovu upornost i tvrdoglavost, tvrđu od kamenite podgorske zemlje, vjerovao je kako će on još dugo, kako je u njemu nešto od prkosne trajnosti velebitskog kraja i čovjeka koja ga čini nepotrošivim i neuništivim. I ne jedan poznavalac očekivao bi da će ga smrt stići negdje u Planini, na njegovim nebrojenim pohodima ostacima ostataka duhovnog mu stada, te će ga odozgor, iz Gore, možda ispod Zavižana, njegovi pastiri, stočari i šumari nositi na nosilima, odmarajući se na "počivalima" i podižući "mirila" njegovoj fizičkoj i duhovnoj ljudskosti. Jednom

riječi, da će on, koji je živio kako se ovdje od pamtivijeka živjelo, tako i umrijeti. A kad tamo, smrt ga zateče i zaskoči u Rijeci, u bolnici, odnije ga u sedamdesetoj godini, kada se i "slabić" još ne da. Poigra se ona s njime kao i život koji poče u Širokoj Kuli, da bi ga nastavio u Kruševcu u Srbiji i u Banjaluci u Bosni, gdje mu ga umalo neka granata ne ukra u ratnoj 1943. (a koja mu nije bila ratna?), ona ista koja mu raznije i raskomada one što ga u plamenu ljubavi na svijet doniješe.

Malo je o sebi govorio, iako je puno i dugo govorio. Stoga nam se čini da je otišao neizrečen, bez one zadnje riječi koja sve rasvjetljuje, da nas je napustio s tajnom duboko zakopanom. Nije nam rekao je li mu neiscrpnu snagu koja ga je tjerala uvijek naprijed i uvijek gore darivala škrtu podgorska priroda, Božja milost, ili se, poput umiljatog janjeta koje dvije majke siše, snažio na obadva izvora? Otišao je ne rekavši nam koliko je trpio dok je svakodnevno doživljavao i proživljavao umiranje i nepovratno nestajanje dragog mu Podgorja, dok je zajedno s našim bunjevačkim pjesnikom jedikovao: *Na nami, braćo rođena, / vrime se ispuvalo, / po cilom svitu / sime nan se rasulo, / a pisma momačka / jedva još se toči / niz naša bila / iz bunjevačkih žila* (M. Krmpotić). Nismo od Drage saznali gdje je naučio ljubav prema čovjeku, osobito siromahu: je li je naslijedio u genima, ili ju je u njega usadila neka plemenita duša (možda majka?), ili pak život u sjemeništu i bogosloviji, gdje je u godinama "mršavih krava" (a "debelih" nije nikada ni dočekao), u poraću u Zagrebu - kako njegov školski kolega posvjedoči na posljednjem ispraćaju - skupljao ostatke kruha i hrane sa skromnoga bogoslovskega stola i dijelio zagrebačkoj sirotinji? "Sirotinja i Bogu teška", bila je čovjeku i svećeniku Babiću draga. A kad nije više imao što bi dijelio, darivao je šalu, smijeh i u njima sebe. I školski kolega istaknu da je taj "Dragecov dar" u najtežim trenucima mnogima više značio od kruha u praznim želucima.

Ode Drago, legendarni župnik našeg Podgorja. Iza njega pusti oltari, nedočitanu brevijari, neispjevani psalmi, prekinuta nit. Ode Pastir Velebita i stado mu osta samo. Umuknu propovjednik koji je imao pravu riječ za svakog čovjeka, osobito za umornoga primorskog i ličkog težaka. Ostadoše pusta kamena velebitska bespuća na kojima se samo on i pokoji samotni vuk još snalazio. Tko će sada priti njegov "rusak" i u njemu, zajedno sa svetim knjigama, lijekove i hranu za potrebite? Čije će ruke hvatati njegov pješački štap da bi pomogle prašnjavim i malaksalim nogama na beskrajnim pješačenjima, uvijek uzbrdo i samo uzbrdo, dok kamenje pali, a nebo žari? Tko će bolesnog starca s Planine na leđima nositi do ceste i auta te ga odvesti na liječenje u bolnicu? Umre Drago bez nasljednika! Osta kraj bez Krstitelja. Nema više

Ispovjednika, Pokornika i Molitelja. Nesta Savjetnik, Prijatelj, Tješitelj. Zatvoriše se oči širokih ekumenskih vidika, klonuše ruke graditelja svojih i tuđih crkava. Presta kucati srce koje je do zadnjega kucalo za svoj hrvatski narod i s njime se borilo za slobodu i Domovinu. Zanimajmi naš ambasador u širokoj Europi, od kojega mnogi spoznaše istinu o našoj tragičnoj sudbini i pravednoj borbi. Komu će se sada vraćati putnik i namjernik, turist i skitnica, beskućnik i bogataš? Ode Drago, a osta nam samo njegov grob na brdašcu ponad Jablanca, "odakle pogled pada šire od Jablanca", kako reče gradonačelnik senjski.

Sada kao da je pustoš Podgorja još veća, beznadnost beznadnija, žalost neutješnija!